

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 65

6. júna 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, zámeny osôb a tajné vojenské udalosti sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 6. júna 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 65.

Stredajšie popoludnie 13. mája bolo v Ríme krásne a slnečné. Vo Vatikáne sa na Námestí svätého Petra zhromaždili tisíce ľudí. Čakali na pravidelnú stredajšiu popoludňajšiu audienciu muža, ktorého svet pozná ako pápeža Jána Pavla II. Objavil sa presne načas. Ako zvyčajne stál v osobitnom vozidle podobnom džípu a mával davu, kým vozidlo pomaly prechádzalo námestím. Vnútri vatikánskych múrov vládol v to popoludnie pokoj a veselá nálada. Akoby sa šialený zhon nepokojného sveta na niekoľko vzácných chvíľ podarilo zamknúť vonku. Námestie svätého Petra, zaplnené morom usmiatej tváre, sa zdalo nedotknuteľné prítomnosťou zla. Zrazu sa táto ilúzia rozpadla. Ozvali sa výstrely a muž známy ako pápež sa zrútil a padol. Zatiaľ čo dav neveriacky prizeral, pápežské vozidlo zrýchlilo a vyrazilo z Námestia svätého Petra. Za niekoľko okamihov sa miesto pokoja zmenilo na miesto tragédie. Všetky úsmevy zmizli a na ich miesto prišli slzy. Ľudia na celom svete si potom celé dni kládli jedinou otázku: „Prečo by niekto strieľal na pápeža?“

Priatelia, odpoveď na túto otázku ovládané veľké médiá nikdy neodhalia. Vatikán sa stal len ďalším bojiskom tajnej vojny, ktorá teraz zúri po celom svete. V stávke je osud vyše 700 000 000 rímskych katolíkov — jednej šestiny ľudstva.

Muž obvinený zo strelby vraj hneď povedal, že konal sám. Ako ospravedlnenie uviedol, že protestoval proti nepokojom v Afganistane a Salvádore. Potom sa objavili správy, najmä tu v Spojených štátoch, že možno bol nejako napojený na Palestínčanov. Jeden príbeh rýchlo striedal druhý. Talianska polícia medzitým rýchlo našla množstvo stôp, podľa ktorých Mehmet Agca, páchatel' pokusu o atentát, nemohol konať sám. Všetky dôkazy jasne poukazovali na sprisahanie. V Európe sa vie a uznáva, že sprisahania patria k životu, a preto sa im nevysmievajú, keď sa odhalia. Tu v Amerike je to však inak. Zaobchádzajú s nami ako s dôverčivými deťmi a učia nás, že právny pojem „sprisahanie“ je zakázané slovo. Nikdy si nesmieme myslieť, že chamtiví, mocní muži by spolupracovali pri uskutočňovaní svojich plánov.

Priatelia, existuje veľmi dobrý dôvod, prečo nám nikdy nedovolia vážne premýšľať o sprisahaniach. Dôvodom je, že veľmi malá elita sa snaží ovládať nás všetkých ostatných. Nás je nesmierne veľa a ich je len zopár. Jediný spôsob, ako nás môžu zahnať do ohrady a hnať ako ovce, je držať nás v nevedomosti o tom, čo robia. Udržiavať vás v nevedomosti je samotnou podstatou ich moci. Preto, priatelia, sa úklady a sprisahania každého druhu držia v tajnosti a preto je najväčším sprisahaním zo všetkých sprisahanie MLČANIA. Je to sprisahanie, ktorého cieľom je držať vás aj mňa v tme, aby sily temnoty mohli nerušene pokračovať. Najviac zo všetkého sa boja PRAVDY, ktorú ľudia poznajú a chápu, pretože Pravda je mečom nášho Pána Ježiša Krista.

Priatelia, žijem preto, aby som poznal pravdu, chápал pravdu a hovoril pravdu. Chcem prispieť svojím dielom k tomu, aby pravda naďalej žila vlastným životom v celom našom vesmíre. Verím, že niet ničoho

dôležitejšieho, než hľadať pravdu a zachovať si otvorenú myseľ, aby sme ju prijali, pretože bez Pravdy ľudia hynú.

Moje tri osobitné témy v tomto AUDIO LISTE sú:

Téma č. 1 — PÁPEŽ, PREZIDENT A POLITIKA ATENTÁTOV

Téma č. 2 — NÁSLEDKY KATASTROFY RAKETOPLÁNU „COLUMBIA“

Téma č. 3 — NARASTAJÚCE SVETOVÉ KRÍZY A „NÁHODNÁ“ JADROVÁ VOJNA

Téma č. 1 — V auguste 1978 boli kardináli rímskokatolíckej cirkvi zvolaní do Vatikánu na konkláve. Začiatkom toho mesiaca zomrel pápež Pavol VI. a kardináli stáli pred úlohou zvoliť jeho nástupcu — nového pápeža. Z celého sveta sa schádzali do Ríma na pápežské konkláve. Správy boli v tom čase plné špekulácií o predpokladaných hlavných kandidátoch na pápežský úrad. Mnohí boli presvedčení, že konkláve bude dlhé; namiesto toho sa ukázalo ako jedno z najkratších pápežských konkláve v dejinách. Kardináli začali hlasovať 26. augusta 1978 a ešte v ten istý deň sa z Vatikánu zdvihol biely dym. Katolícka cirkev mala nového pápeža.

Pozorovateľov Vatikánu ohromila rýchlosť pápežskej voľby. Ešte viac ich ohromila totožnosť nového pápeža. Nebol jedným z uznávaných favoritov, ale človekom úplne mimo vatikánskej mocenskej štruktúry. Málo známy benátsky kardinál Luciani sa stal pápežom — pápežom Jánom Pavlom I. Nasledujúci deň, 27. augusta 1978, som nahral svoj AUDIO LIST č. 37. V tejto správe som varoval pred skutočným významom ohromujúceho prekvapenia vo Vatikáne.

Ateistickí bolševici, ktorí stratili svoju niekdajšiu moc v Rusku, sa vo svojej zúrivej snahe získať ju späť nezastavia pred ničím. Na tento účel spúšťali bezohľadnú kampaň, aby sa zmocnili obrovskej zbrane — rímskokatolíckej cirkvi. Bolševickým cieľom bolo a stále je obrátiť približne 700 000 000 katolíkov do aktívneho nepriateľstva voči Rusku.

Počas nasledujúcich niekoľkých týždňov nebolo navonok vidieť ani náznak tajného sprisahania, o ktorom som informoval v AUDIO LISTE č. 37. Pápež Ján Pavol I. si namiesto toho rýchlo získal srdcia miliónov ako „usmievavý pápež“. Potom prišiel šok 28. septembra 1978. Po iba 33 dňoch nám oznámili, že pápež Ján Pavol I. náhle a nečakane zomrel. A muž, ktorý ho o dva a pol týždňa neskôr vystriedal, bol ďalším prekvapením. Bol prvým netalianskym pápežom za 455 rokov a vôbec prvým slovanským pápežom. Pochádzal z ostro protisovietskeho Poľska a mal povesť muža, ktorý sa Sovietom postaví. Dňa 16. októbra 1978 sa niekdajší poľský kardinál Wojtyła stal známym ako pápež Ján Pavol II.

Bolševické intrigy a manévrovanie vo Vatikáne pokračovali presne podľa plánu. Koncom roku 1978 malo čoraz viac vyhlásení vydávaných v mene pápeža Jána Pavla II. protisovietsky tón. Verejné prejavy rýchlej zmeny vo Vatikáne boli dramatické. Za zatvorenými dverami však pôsobili sily oveľa zlovestnejšie a revolučnejšie, než si väčšina ľudí vôbec dokázala predstaviť. O tomto vývoji som informoval v AUDIO LISTOCH č. 39, 41 a 42.

Vatikán, priatelia, sa stal dejiskom politiky atentátov v duchovnej vojne medzi Východom a Západom. Začalo sa to prekvapivou voľbou kardinála Lucianiho za pápeža Jána Pavla I. v auguste 1978. Do pápežského úradu ho vyniesli sily, o ktorých ani nevedel — bolševické sily. Chceli ho použiť na prechodné obdobie, aby začali protisovietsku premenu cirkvi. Ukázalo sa však, že ho bolo ťažké zmanipulovať, aby hovoril a robil to, čo bolševici chceli. Bolševickí agenti vo Vatikáne preto skrátili prechodný pontifikát pápeža Jána Pavla I. tým, že ho zavraždili.

Keď sa vyberal ďalší pápež, bolševici zabezpečili, aby jeho obraz na verejnosti presne vyhovoval ich zámerom. Keď sa poľský kardinál Wojtyła stal pápežom Jánom Pavlom II., bolševici chceli iba jeho obraz. Samotný muž bol rozhodný a nezávislý. Mal tiež plány na reorganizáciu Vatikánu spôsobmi, ktoré si bolševici nemohli dovoliť. Aby zabezpečili, že pápež Ján Pavol II. tieto plány nikdy neuskutoční, bolševici sa znova uchýlili k vražde. Prípravy sa urobili dlho vopred a všetko prebehlo bez problémov. V polovici novembra 1978 sa pápež Ján Pavol II., najviditeľnejší pápež v dejinách, na istý čas prakticky stratil z očí verejnosti. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 41, otrávil ho a 20. novembra 1978 otrave podľahol.

Ihneď ho nahradil „bolševický dvojník“, herec. A hneď nasledujúci deň Vatikán oznámil, že pápež opätovne vymenoval všetkých vrcholných predstaviteľov vatikánskej hierarchie známej ako kúria. Reorganizácia Vatikánu, ktorú plánoval zosnulý skutočný pápež Ján Pavol II., bola udusená. Bolševický herec v úlohe pápeža potom začal naplno využívať protiruský obraz muža, ktorého nahradil. Robil presne to, čo mu prikazovali, a roznecoval trpké pocity voči Rusku vo východnej Európe so silným katolíckym zastúpením. Najviac sa tieto trpké pocity podporovali v Poľsku, ktoré bolo zo všetkých najkatolíckejšie.

V AUDIO LISTE č. 42 som mohol zverejniť, kam to všetko malo viesť. Bolševici sa snažili vyvolať v Poľsku výbuch proti Rusku v povstaní, ktoré malo byť známe ako „pápežova revolúcia“. Mala sa spustiť počas pápežovej návštevy Poľska v máji 1979. Samotný herec v úlohe pápeža mal dať podnet k revolúcii spôsobom, o ktorom mu nič nepovedali. V kritickom emocionálnom okamihu počas svojej nadchádzajúcej cesty do Poľska mal byť zavraždený.

Keď som podrobnosti plánu zverejnil v AUDIO LISTE č. 42, dynamika smerujúca k pápežovej revolúcii rýchlo silnela. Ak je však niečo, čo Rusi nemienia dovoliť, je to bolševická revolúcia v Poľsku. Keď sa Kreml dozvedel o pláne „pápežovej revolúcie“, prikázal poľským predstaviteľom urobiť všetky možné kroky na minimalizovanie rizika. Poľsko dokonca oznámilo, že zahraniční novinári vstupujúci do krajiny, aby informovali o pápežovej návšteve, budú musieť za túto výsadu zaplatiť veľmi vysoké poplatky. Ruskí spravodajskí operatívci medzitým začali pracovať na úplnom zmarení plánu.

V AUDIO LISTE č. 46 som informoval, že Rusku sa napokon podarilo zastaviť sprisahanie „pápežovej revolúcie“. Začiatkom mája 1979 bol bolševický herec v úlohe pápeža odstránený a nahradený ruským hercom, ďalším „dvojníkom“. Vatikán ihneď oznámil, že súhlasí s mesačným odkladom pápežovej návštevy Poľska, ako žiadala poľská vláda. Takto sa odstránil rozhodujúci emocionálny podnet k revolúcii.

Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 42, pôvodné načasovanie pápežovej návštevy na sviatok svätého Stanislava bolo pre sprisahanie nevyhnutné. Keď sa hrozba revolúcie odvrátila, Poľsko upustilo od svojich skorších požiadaviek na vysoké poplatky od prichádzajúcich novinárov. O mesiac neskôr ruský herec v úlohe pápeža, ktorého svet pozná ako pápeža Jána Pavla II., navštívil Poľsko bez nehody.

Bolševický plán „pápežovej revolúcie“ v Poľsku pred dvoma rokmi Rusi zmazali, ale bolševici sa nikdy nevzdávajú podnecovania revolúcie a vojny. Čoskoro začali pôsobiť na Poľsko inou cestou, prostredníctvom takzvaného odborového hnutia „Solidarita“. A zároveň sa bolševici nikdy nevzdali svojho sna zmocniť sa rímskokatolíckej cirkvi.

Katolícka cirkev sa posledné dva roky potichu uberá opačným smerom, než si bolševici želajú. Muž známy ako pápež Ján Pavol II. začal podnikovať kroky k prípadnému opätovnému zjednoteniu rímskokatolíckej a východnej pravoslávnej cirkvi. Ak by sa to za súčasných okolností stalo, bola by to pre bolševikov úplná katastrofa. Katolíci na Západe a ruskí pravoslávni veriaci na Východe by sa

považovali za „duchovných bratov“ namiesto nepriateľov. Ešte horšie pre bolševikov je, že vo Vatikáne sa veľmi potichu pripravuje pápežská návšteva Ruska. Bolševici sú odhodlaní tomu zabrániť a ako zvyčajne sa obrátili k jednej zo svojich obľúbených politických techník — atentátu. Začiatkom minulého mesiaca ruský herec v úlohe pápeža slúžil osobitnú omšu za nových švajčiarskych gardistov. Akoby mal predtuchu, varoval ich, že pri plnení úlohy jeho ochrancov možno budú musieť položiť život. Len o týždeň neskôr ho vnútri vatikánskych múrov zasiahli guľky profesionálneho vraha. Tentoraz prežil; ale ako som už povedal, priatelia, bolševici sa nikdy nevzdávajú.

Priatelia, znova sa ponárame do éry politiky atentátov. Strelba vo Vatikáne 13. mája vyvolala v Američanoch pocit déjà vu. Všetko sme to už videli iba pred šiestimi týždňami tu v našej vlastnej krajine. Všetko to vyzeralo hrozivo povedome — a niet divu. Satanské sily zodpovedné za strelbu na herca v úlohe pápeža sú tie isté, ktoré stáli za strelbou na prezidenta. Týmito temnými silami, ako som už mnohokrát povedal, sú bolševici. Keď stratili kontrolu nad Ruskom, namiesto toho teraz zvierajú americkú vládu v železnom zovretí.

Keď správa o postrelení pápeža dorazila do Washingtonu, novinári požiadali Biely dom o reakciu. Televízne správy vysielané v ten večer po celej krajine boli veľmi zvláštne. Ukázali nám iba „statickú fotografiu“ prezidenta s údajným citátom: „Budem sa zaňho modliť.“ Naproti tomu nám potom ukázali viceprezidenta, ako sa na trávniku Bieleho domu rozpráva s novinármi o tragédii v Ríme. Videli sme a počuli zdanlivo úprimné slová úzkosti nad takým brutálnym a nezmyselným násilím. Videli sme viceprezidenta, nie prezidenta, ako vyjadruje pocity, ktoré chcela počuť väčšina Američanov.

Toto je len jeden príklad, priatelia, nenápadného, ale dôležitého vzorca v našich dnešných správach. Práve prebieha premyslený program psychologického podmieňovania zameraný na vás a na mňa. Je to odzbrojujúce, nenásilné presviedčanie, ale zároveň využíva silné podprahové techniky na zabezpečenie úspechu. Je to program, ktorý má v našich myšliach budovať obraz Georgea Busha, kým obraz Ronalda Reagana sa necháva pomaly ustupovať do úzadia. Pripravujú nás, aby sme ľahko prijali, keď sa takzvaná Reaganova éra čoskoro náhle skončí!

To, čo sa teraz deje, je predbežnou fázou plánu, o ktorom som prvýkrát informoval tesne po voľbách v novembri 1980. V AUDIO LISTE č. 60 som varoval, že nám čoskoro oznámia, že prezidenta postihla, citujem: „nešťastná nehoda alebo náhla smrteľná choroba“. Potom uvidíme zmenu politiky Bieleho domu postavenú na obraze Georgea Busha.

Pred niečo vyše dvoma mesiacmi, 30. marca, tento plán tunajších bolševikov takmer vyšiel na prvý pokus. Pred hotelom Washington Hilton bola entita prezident Reagan privedená do pasce, o ktorej o chvíľu poviem viac. Zámerom bolo skosiť prezidenta na mieste, tak ako boli skosení viacerí ďalší. Pokus o atentát tento cieľ nedosiahol, ale aj tak bol čiastočne úspešný, pretože od toho dňa obraz Georgea Busha v očiach verejnosti žiari čoraz jasnejšie.

Najprv využili obdobie prezidentovho pobytu v nemocnici. Bola to príležitosť predviesť zdržanlivý, štátnický obraz viceprezidenta. Budovanie tohto obrazu sa začalo ihneď, počas prvých hodín po strelbe. Najprv entita známa ako generál Alexander Haig vbehla do tlačovej miestnosti Bieleho domu a zmocnila sa rečnického pultu. Hlasom chvejúcim sa od napätia vyhlásil: „Tu som vo vedení ja.“ Bol to virtuózný výkon, výstup dokonale vypočítaný na titulky, zamračené tváre a zdroj vtipov pre komikov. Príbehy o preťahovaní sa o moc medzi Haigom a Bushom automaticky zamerali pozornosť na viceprezidenta v priaznivom svetle. Na rozdiel od Haigovho výbuchu sa entita Bush správala pokorne a úctivo. Správy uvádzali, že Bush dokonca odmietol sedieť na prezidentovom mieste na zasadnutiach kabinetu. Bushov obraz rástol ako vzor rozvahy a zdržanlivosti. Kým sa prezident zotavoval, robili sa prieskumy verejnej mienky, aby sa posúdilo, aký účinok mala strelba na ľudí. Zistili dramatický nárast

priaznivého hodnotenia prezidenta; ale pri viceprezidentovi bolo zlepšenie astronomické — podľa NBC z 31 % na 69 % priaznivého hodnotenia iba za niekoľko týždňov.

Keď vyslovujem tieto slová, nenápadné vytváranie obrazu pokračuje. Na Deň pamiatky padlých pred takmer dvoma týždňami sme v správach nevideli prezidenta klásť veniec k Hrobu neznámeho vojaka, ale viceprezidenta. A v ten istý večer sa entita Bush objavila znova. Milióny ľudí si v ten večer zapli špeciálny program Boba Hopea a v záverečnom vystúpení nebol nikto iný než viceprezident. Bolo to vystavenie v hlavnom vysielacom čase údajne nepochitického druhu, ktorý je v politike zo všetkých najcennejší. Tí, ktorí pred nami budujú obraz Georgea Busha prostredníctvom pokynov pre spravodajstvo, nás pripravujú na to, čo príde.

To, čo sa stalo 30. marca pred hotelom Washington Hilton, bolo varovaním a nemali by sme ho ignorovať. Všetko sa v ten deň začalo, keď entita prezident Reagan vyšla z osobitného východu hotela Hilton pre významné osoby. Tento východ je za rohom od zvyšku hotela. Samotný hotel má veľa poschodí, ale vstup pre významné osoby je zasadený do kamenného múru vysokého iba približne 15 stôp. Na vrchu múru je zábradlie, za ktorým vedie chodník a rastú stromy. Inými slovami, východ pre významné osoby z hotela Hilton ústi pod malým priestorom podobným parku. Samotný východ nie je označený, okrem betónovej striedky siahajúcej k zakrivenej príjazdovej ceste. Dobrá fotografia miesta vyšla na strane 30 časopisu People z 13. apríla 1981.

Priatelia, celá myšlienka vstupu pre významné osoby v hoteli Hilton spočíva v zabezpečení bezpečnosti dôležitých návštevníkov. Prirodzeným a rozumným postupom z bezpečnostného hľadiska by bolo zaparkovať prezidentskú limuzínu priamo oproti dverám na konci krátkej striedky. Tak by od dverí k limuzíne viedlo iba niekoľko krátkych krokov. A takto postupujú vysoko vycvičené bezpečnostné jednotky. Lenže, priatelia, 30. marca sa všetko urobilo inak. Niektorí zriadili, aby prezident vošiel do klasickej pasce.

Limuzína nebola zaparkovaná pri obrubníku vedľa východu pre významné osoby. Namiesto toho stála najmenej o 20 stôp ďalej doľava pri pohľade prezidentskej skupiny vychádzajúcej von. Auto stálo oproti zaoblenému rohu kamenného múru, ktorý sa od ulice odkláňa. Za týmto rohom čakali na prezidenta novinári a rôzni diváci vrátane údajne Johna Hinckleyho mladšieho. A tesne za nimi a nad nimi boli početné okná a balkóny samotného hotela. Niektorí profesionáli, ktorých prácou je ochrana významných osôb, ma informovali, že vzorec tohto usporiadania je nezameniteľný. Prezident vošiel do dokonalého usporiadania pre atentát — do krížovej paľby. Keď sa približoval k limuzíne, stal sa ľahkým cieľom z dvoch smerov naraz. Jeden smer bol z chodníka nad vyčnievajúcou striedkou východu pre významné osoby; druhý smer bol spoza novinárov a divákov a z miesta nad nimi, pričom medzi nimi bol aj John Hinckley.

V AUDIO LISTE č. 63 som citoval skorú televíznu správu Judy Woodruffovej z NBC. Bola s prezidentskou skupinou vnútri hotela a vyšla týmto východom. Neobišla roh do priestoru, kde čakal Hinckley a kamery, takže Hinckleyho nemohla vidieť. To je jasné tak z jej vlastného očitého svedectva na NBC, ako aj z opakovaných prehratí videozáznamov. A predsa povedala, citujem: „Všimla som si, že sa ozvali nejaké výstrely z vyčnievajúceho, z chodníka, ktorý bol nad miestom, kde stálo prezidentovo auto.“ Ak sa pozriete na fotografiu v časopise People, ktorú som už spomenul, veľmi jasne uvidíte priestor, ktorý Judy Woodruffová opisovala. Nie je to priestor, kde bol Hinckley.

Pokiaľ ide o samotného Hinckleyho, máme veriť, že všetko vykonal sám. Vždy je to „osamelý atentátnik“, vždy ho vykreslia ako „blázna“ a vždy zanechá poruke odkaz, hoci je inak pomätený, aby nezostali nezodpovedané otázky. Máme tiež veriť, že Hinckley vypálil šesť (6) rán iba za dve (2) sekundy a za ten čas zasiahol štyri (4) ciele. Nemáme premýšľať nad tým, že pri každom výstrele z

pištole, dokonca aj z pištole malého kalibru, nastáva spätný ráz. Zbraň sa vychýli nahor a na chvíľu pokazí zamierenie.

Ak by to nestačilo, máme zabudnúť na diváka, ktorý sa vrhol na Hinckleyho, len čo začal strieľať. Alfred Antonucci, funkcionár odborového zväzu tesárov z Clevelandu, prišiel na prezidentov prejav príliš neskoro, a tak čakal vonku, aby ho aspoň zazrel. Stál hneď vedľa Hinckleyho. Dňa 13. apríla Antonucciho v programe ABC „Good Morning, America“ spovedal David Hartman. Hartman spomenul údajných šesť Hinckleyho výstrelův a Antonucci povedal, citujem: „No, dovoľte mi povedať toto. Vypálil prvú ranu; a či to bolo pri druhej, v zlomku sekundy pri druhej, už som bol na ňom, aby som mu pokazil zamierenie.“ Potom 1. mája denník New York Daily News zverejnil rozhovor s Antonuccim. Citoval jeho slová: „Udrel som ho zozadu do krku zo všetkých síl; a jeho zbraň, ktorú držal oboma rukami namierenú priamo na Reagana, klesla. Ďalej strieľal jednou rukou. Neskôr mi vysokí predstavitelia povedali, že štyri zo šiestich rán zasiahli chodník.“

Priatelia, sami sme v televízii videli zápas o zneškodnenie Hinckleyho, len čo začal strieľať. Príbeh pána Antonucciho dokonale zodpovedá tomu, čo sme sami videli, ale máme ignorovať to, čo sme videli, a jednoducho veriť oficiálnemu príbehu, že Hinckley vypálil šesť veľmi presných rán. Teraz si skúsme trochu jednoducho spočítať. V televízii sme videli štyroch (4) zranených mužův — to sú najmenej štyri guľky. Vďaka pánovi Antonuccimu zasiahli ďalšie štyri (4) guľky chodník; tým sa súčet dostáva najmenej na osem. A podľa ďalších správ najmenej dve ďalšie guľky zasiahli limuzínu. To je spolu najmenej 10 guliek, o ktorých vieme. Hinckleyho revolver, priatelia, mal iba šesť nábojův.

Tí, ktorí naplánovali pokus o atentát z 30. marca, ťahajú za všetky možné nitky, aby zakryli pravdu. Dokonalým príkladom bol časopis Time z 13. apríla 1981. Lži sa začali už na samotnej obálke. Je to malba, nie fotografia, zobrazujúca okamih prezidentovho zranenia. Ukazuje prezidenta z pohľadu ponad strechu limuzíny — ľavú ruku má zdvihnutú a grimasa vyjadruje bolesť. Je presná až na jednu vec. Čo je na obálke Time nesprávne, uvidíte, keď ju porovnáte s fotografiou v časopise People, ktorú som spomenul. Na obálke Time je kamenný múr nakreslený, akoby to bola vysoká budova. Nie je tam ani náznak vyčnievajúceho chodníka, z ktorého sa podľa Judy Woodruffovej z NBC strieľalo.

Priatelia, dnes žijeme vo svete „Alice v krajine zázrakův“. Máme veriť trom nemožným veciam ešte pred raňajkami, ak nám ich ovládané veľké médiá oznámia. V nasledujúcich dňoch budú pravdu schopní uvidieť iba tí, ktorí sú odhodlaní ju hľadať.

Téma č. 2 — V utorok večer 28. apríla si milióny Američanův zapli televízory, aby sledovali prejav entity prezident Reagan pred Kongresom. Prejav mal vybudovať podporu pre rozpočet administratívy, ale väčšinu ľudí zaujímal z iného dôvodu. Bol to prvý prezidentov prejav od pokusu o atentát takmer pred mesiacom. Mnohí ľudia boli natolko pohltení dramatickým opätovným vystúpením zraneného prezidenta, že ničomu inému nevenovali veľkú pozornosť. Nikoho veľmi nezaujímal, že sa raketoplán „Columbia“ v ten deň údajne vrátil na Floridu. Ani mnohí nepremýšľali nad tým, že mal celý týždeň meškanie. Ved' z pohľadu verejnosti bola Columbia veľkým úspechom. Videli sme to sami v televízii.

Na základe jediného letu raketoplánu nám zo všetkých strán hovoria, že sme opäť na vrchole vo vesmíre. Hovoria nám, že teraz sme päť, desať rokov pred tými úbohými hlúpyimi Rusmi. Bolo by pekné, keby to všetko bola pravda, ale žiaľ, pravda to nie je. V AUDIO LISTE č. 62 som mohol vopred zverejniť skutočnú misiu Columbie, ktorá bola vojenská! Opísal som plán, podľa ktorého sme mali vidieť Columbiu odštartovať z Floridy, ale o dva dni neskôr vidieť iný raketoplán, „Enterprise“, pristáť v Kalifornii.

Columbia mala medzitým vykonať tajnú vojenskú misiu, ktorú by ste nevideli. Klam zabudovaný do pôvodného letového plánu bol dosť zlý; ale ako sa ukázalo, let Columbie sa veľmi rýchlo skončil

KATASTROFOU a vy aj ja sme mali veriť niečomu inému. Tajná katastrofa raketoplánu Columbia a televízny podvod, ktorý nám ukázali, aby ju zakryli, boli udalosťami veľkého významu. Preto som celý svoj AUDIO LIST č. 64 venoval tomu, aby som vám poskytol podrobnosti. Raketoplán „Columbia“ už neexistuje!

Raketoplán, ktorý sme videli pristávať na leteckej základni Edwards v Kalifornii, bol cvičný raketoplán „Enterprise“. Jednoducho na jeho bok dali nové označenie „Columbia“. Keď raketoplán 14. apríla pristál v Kalifornii, najprv nám povedali, že o niekoľko dní ho letecky prepravlia na Floridu. Lenže dni plynuli a raketoplán zostával na mieste. NASA vymýšľala jednu výhovorku za druhou, aby verejnosti vysvetlila oneskorenia.

Medzitým prebiehali horúčkovité porady kľúčových pracovníkov armády a NASA. Veci nešli podľa plánu a nevedeli, čo majú robiť. Jedna skupina trvala na tom, že NASA má pokračovať podľa pôvodného plánu. Tento plán vyžadoval výmenu raketoplánov medzi Kaliforniou a Floridou. Prvý deň malo z leteckej základne Edwards v Kalifornii vzlietnuť upravené lietadlo „747“ s raketoplánom „Enterprise“ na chrbte. Spravodajské kamery mali byť prítomné a zaznamenať vzlet. Enterprise sa potom mal dopraviť na svoju domovskú základňu White Sands v Novom Mexiku. Verejnosti sa medzitým malo povedať, že „747“ s raketoplánom urobil medzipristátie na noc. Potom na druhý deň mal z White Sands vzlietnuť ďalší upravený „747“, nesúci iný raketoplán, a letieť na Floridu. Novinári mali byť opäť prítomní, aby sledovali pristátie na myse Canaveral. Nový raketoplán by, samozrejme, mal na boku názov „Columbia“, tak ako ho má Enterprise. Takto sa mal cvičný raketoplán Enterprise vrátiť na domovskú základňu a na Floridu mal byť odoslaný nový raketoplán spôsobilý na orbitálny let. Výmena sa mala uskutočniť bez toho, aby verejnosť niečo tušila.

Na poradách za zatvorenými dverami o tejto situácii iní namietali, že pokračovať podľa pôvodného plánu bez ďalších informácií by bolo hlúpe. Bolo zrejmé, že Rusi Columbiu nejako zničili, ale otázka znela: „Ako?“ Vojenská plánovacia skupina pre raketoplán sa zhodla, že potrebuje odpoveď na túto otázku. Inak by nebolo možné vypracovať protiopatrenia, ktoré by ďalšiemu letu raketoplánu dali lepšiu šancu. Napokon sa všetci zhodli, že prvou naliehavou potrebou je získať čas. Hovorcovia NASA preto dostali pokyn poskytovať tlači sériu zdržovacích príbehov o postupoch po lete raketoplánu v Kalifornii. Medzitým sa na každú dostupnú cestu spravodajských služieb po celom svete vyvíjal tlak, aby priniesla odpoveď na zásadnú otázku: „Čo sa stalo s raketoplánom Columbia?“

Deň čo deň sme videli stručné správy o kontrole raketoplánu po lete na leteckej základni Edwards. Raketoplán zdvihli na chrbát „747“, ale vzlet sa stále odkladal, deň za dňom. Vojenskej plánovacej skupine pre raketoplán jej spravodajská pátracia akcia o Columbii neprinášala nič. Raketoplán zostal na zemi v Kalifornii o týždeň dlhšie, než sa pôvodne plánovalo, a odpoveď o Columbii stále neprichádzala. NASA vyčerpala výhovorky na ďalšie odklady bez toho, aby vyvolala nevítané otázky. Tajný plánovací tím pre raketoplán stále nebol schopný pripraviť druhú orbitálnu misiu, a predsa sa musí zachovať zdanie.

Vláda Spojených štátov sa hlasno vystatuje údajným ohromujúcim úspechom raketoplánu, pretože je to jediná nádej, ktorá Amerike vo vesmíre zostala. Raketoplán je jediným programom okrem obrany, ktorému takzvaná Reaganova administratíva zvýšila financovanie.

Predtým, než raketoplán Enterprise opustil Kaliforniu na palube svojho „747“, musela plánovacia skupina pre raketoplán rozhodnúť: Majú alebo nemajú urobiť plánovanú výmenu raketoplánov vo White Sands? Vo White Sands sú ďalšie tri raketoplány spôsobilé na orbitálny let a pre každý z nich bola naplánovaná konkrétna misia. Jeden z plánovačov zhrnul túto dilemu slovami, citujem:

„Ako môžeme poslať orbitálny stroj na mys? STS-2, 3 a 4 si možno vyžadujú zásadné úpravy, aby sa dostali cez Rusov. Nebudeme vedieť, aké úpravy to sú, kým nezískame chýbajúcu spätnú väzbu zo STS-1. Ja hovorím: pošleme Enterprise. Môžeme ho udržať na suborbitálnej dráhe predstieraním prerušenia letu — vypnúť jeden motor pred bodom press-to-MECO a nechať Enterprise vrátiť sa na Kennedyho stredisko. Tak zostane Enterprise mimo nebezpečenstva od Ivana. Zároveň tým udržíme veci v chode a získame viac času na prípravu úspešného orbitálneho štartu.“

Niekoľko iný sa opýtal:

„A čo dopad na verejnú mienku? Jedna vec, ktorú nepotrebujeme, je prerušiť misiu takto skoro v programe.“

Odpoveď znela:

„Radšej by ste Ivanovi nechali ďalší orbitálny stroj? Navyše, ak to urobíme správne, mohli by sme nakoniec získať ešte väčšiu podporu verejnosti. Viete, čo myslím — predstavu, že raketoplán je bezpečný, aj keď sa niečo pokazí, a podobne.“

Nastalo dlhé ticho, po ktorom nasledovala ďalšia diskusia, ale napokon návrh prijali. V pondelok 27. apríla odštartoval z leteckej základne Edwards v Kalifornii „747“ nesúci raketoplán Enterprise. Nasledujúci deň sme videli ten istý raketoplán, cvičný raketoplán Enterprise, pristávať na Floride. K výmene nedošlo.

Tajní plánovači raketoplánu sa stále snažia zorientovať. Plán sa môže zmeniť, ale podľa súčasného stavu bude práve cvičný raketoplán Enterprise neskôr v lete vyvezený na štartovaciu rampu na myse Canaveral. Bude vyzeráť presne tak, ako Columbia pred svojím aprílovým štartom, spojený s obrovskou palivovou nádržou a mohutnými pomocnými raketami na tuhé palivo.

NASA sa teraz usiluje o veľmi skorý termín štartu 30. septembra 1981. Podľa súčasného plánu má štart prvých niekoľko minút prebiehať hladko. Na rozdiel od Columbie Enterprise neodbočí na sever smerom k druhej obežnej dráhe, ktorú Rusko zakázalo. Potom sa jeden motor predčasne vypne. Bude to v skoršej fáze letu, než bol bod, v ktorom sa v apríli stratilo spojenie s Columbiou. Potom, kým budeme stále sledovať televíziu, sa Enterprise vráti na svoje údajné „núdzové“ pristátie na Kennedyho stredisko. Enterprise už absolvoval toľko počítačom riadených pristátí, že NASA verí, že pristátie prebehne bezpečne.

Okolo prerušeného vesmírneho letu vznikne rozruch, ale nepotrvá dlho. S pomocou ovládaných veľkých médií NASA presvedčí väčšinu Američanov, že rozhodujúci je bezpečný výsledok údajnej „núdze“. Bude sa hovoriť, že to len dokazuje, aký spoľahlivý raketoplán v skutočnosti je. Zinscenovaním prerušenej misie raketoplánu na jeseň 1981 si spoločný tím armády a NASA pre raketoplán kúpi čas. Nebude sa od nich očakávať štart ďalšej misie skôr než začiatkom roku 1982. Dúfajú, že dovedy zistia, čo musia urobiť, aby sa cez Rusov dostali do vesmíru.

Téma č. 3 — Keď sa správa o pokuse o atentát na prezidenta tu vo Washingtone 30. marca rozletela po celom svete, v mnohých myšliach vyvolala starú obavu. Amerika bola zasiahnutá vo chvíli zraniteľnosti. Pokúsi sa nejaká iná krajina situáciu nejakým spôsobom využiť? Predovšetkým, rozhodne sa Rusko napadnúť Poľsko? V tom čase nám titulky oznamovali, že invázia môže byť bezprostredne pred nami. Ako sa vtedy ukázalo, naše obavy boli neopodstatnené. Rusko neurobilo žiadny krok proti Poľsku; namiesto toho práve upokojovalo najnovšiu odborovú krízu „Solidarity“. Aj ostatné krajiny sveta sa po správe o streľbe spravidla zachovali zdržanlivo — teda všetky krajiny sveta okrem jednej. Jedinou výnimkou bol Izrael.

Načasovanie, priatelia, nemohlo byť presnejšie ani vtedy, keby bolo naplánované vopred. Keď sa prvé šokujúce mimoriadne správy o strelbe šírili Amerikou, izraelské vojnové lietadlá štartovali motory. Keď sa hovorcovia Bieleho domu schádzali, aby informovali tlač, izraelské stíhacie bombardéry sa zhromažďovali nad Libanonom.

Počas popoludnia a večera sme sa my Američania tiesnili pri televízoroch, aby sme počuli najnovšie správy z nemocnice Univerzity Georgea Washingtona. Libanonskí dedinčania sa medzitým tiesnili v pivniciach a rozbombardovaných úkrytoch, zatiaľ čo okolo nich vybuchovali izraelské rakety a bomby. Vo vysielaní BBC World Service a v ďalších krátkovlnných rozhlasových správach po celom svete boli nové náhle izraelské nálety na Libanon v ten deň veľkou správou. Tu v Amerike to tak nebolo. Správy o postrelení prezidenta a jeho následkoch prehlušili všetko ostatné. Až keď sýrske jednotky začali robiť kroky v reakcii na izraelské nálety, Libanon začal prenikať do nášho povedomia. Deň za dňom proti sebe Izraelčania a Sýrčania útočili čoraz viac, priamo aj prostredníctvom zástupných síl v Libanone.

Dňa 28. apríla izraelské prúdové lietadlá zostrelili nad Libanonom dva sýrske vrtulníky. V zahraničí to bola veľká správa. Tu v Spojených štátoch ju však zatienil prezidentov prejav pred Kongresom v ten večer. Až nasledujúci deň, 29. apríla, sa libanonská kríza dostala na prvé miesto v amerických ovládaných veľkých médiách. Sýrčania presunuli ruské protiletadlové rakety SAM-6 do údolia Bekaa v Libanone. Bola to sýrska odpoveď na izraelské zostrelenie dvoch jej vrtulníkov predchádzajúci deň nad Zahle. Tak sa zrodila raketová kríza na Blízkom východe.

Ďalšou narastajúcou krízou je rastúci spor medzi Spojenými štátmi a Japonskom. V poslednom čase sa zdá, akoby Washington voči Japoncom nedokázal urobiť nič správne. Ráno 10. apríla 1981 sa na myse Canaveral uskutočnil prvý pokus o štart raketoplánu „Columbia“. Skončil sa neúspechom pre problém s počítačom, ale tu v Amerike to bola v ten deň hlavná správa. Takmer úplne prehlušila správu, ktorá bola v ten deň na prvom mieste v Japonsku.

Predchádzajúci deň americká ponorka potopila malú japonskú nákladnú loď, údajne nárazom. Potom ponorka opustila miesto bez akéhokoľvek pokusu zachrániť preživších. Ešte horšie bolo, že Spojené štáty priznali incident japonským úradom až o 36 hodín neskôr. Počas týždňov, ktoré odvtedy uplynuli, táto udalosť vyvoláva v mysliach Japoncov čoraz viac otázok. Námorníctvo Spojených štátov vydalo správu, ktorá sa zásadne líši od svedectva 13 japonských preživších. Správa námorníctva dokonca uvádza miesto zrážky tri a pol míle od miesta, kde sa skutočne odohrala. Japonci chcú vedieť PREČO.

Na túto a mnohé ďalšie záhadné otázky o incidente Japonci žiadajú odpovede, ale nedostávajú ich. Údajne náhodné potopenie japonskej nákladnej lode bolo iba prvým výstrelom v spore Washingtonu a Tokia. Odvtedy Japonskom otriasa jeden šok za druhým spôsobený Spojenými štátmi. Americké vojenské lode preplávali cez japonské rybárske flotily a rozrezali rybárske siete na franforce. Zrazu sa objavujú odhalenia, že americké lode s jadrovými zbraňami na palube pravidelne tajne využívajú japonské prístavy. Minister zahraničných vecí Haig zrušil návštevu Japonska. Dokonca aj nedávna návšteva premiéra Suzukiho vo Washingtone sa obrátila proti nemu. Súhlasil so znením spoločného komuniké, ktoré v Japonsku vyvolalo obvinenia, že Suzuki uzatvára tajné vojenské spojenectvo so Spojenými štátmi. Ironiou toho všetkého je, že Suzukiho problémy vyplývajú z toho, že sa každému takému vojenskému spojenectvu bráni.

Tunajší bolševici v Amerike chcú, aby sa Japonsko znovu vyzbrojilo a stalo sa policajtom západného Tichomoria. Suzukiho predchodca, premiér Ohira, bol pripravený spolupracovať s americkými bolševikmi napriek prísnyim ruským varovaniam, aby to nerobil. Potom Ohira pred rokom náhle zomrel a nahradil ho Suzuki. Suzuki nechce znovu vyzbrojiť Japonsko, a preto ho americkí bolševici chcú dostať z úradu. Japonsko v posledných mesiacoch znášalo všetky možné šoky, ale všetky majú jedného

spoločného menovateľa. Všetky znamenali stratu tváre pre Japonsko ako celok a najmä pre premiéra Suzukiho.

V Ázii je strata tváre veľmi vážna vec. Americkí bolševici veria, že keď ju použijú ako politickú zbraň, dokážu zvrhnúť Suzukiho vládu. Ktokoľvek Suzukiho vystrieda, bude musieť pre domáce publikum hovoriť o „mieri“, ale ak chce vychádzať s Washingtonom, bude sa musieť pripravovať na vojnu.

Inde v Ázii vraj komunistická Čína a Vietnam nedávno zvädzali veľmi ťažké pohraničné boje s mnohými obeťami. Takzvaná Reaganova administratíva sa medzitým pripravuje otvorene vyhlásiť, že bude predávať najvyspelejšie americké zbrane komunistickej Číne. Vláda Spojených štátov, priatelia, zošalela od rakoviny bolševizmu a vedie Ameriku od jedného bláznovstva k ešte väčšiemu.

Aj v Európe vládne nepokoj spôsobovaný bolševickými agentmi. Vládu Talianska práve zvrhol obrovský škandál zahrňajúci rozsiahle sprisahanie mnohých popredných občanov krajiny. V západnom Nemecku je kancelár Helmut Schmidt pod palbou síl, ktoré chcú zrušiť rovnováhu, ktorú vytvoril medzi Východom a Západom. A vo Francúzsku získali bolševici v minulomesačných voľbách obrovské víťazstvo. Francúzsko doteraz udržiavalo osobitný vzťah s Ruskom aj so Západom. Bol to vzťah dôvery, namáhavo budovaný už od čias zosnulého prezidenta Charlesa de Gaulla. Nový francúzsky prezident Mitterrand však pracuje čo najrýchlejšie na jeho zmene. Mitterrand sa pokúsi vtiahnuť Francúzsko do protiruského tábora vedeného tunajšími bolševikmi v Amerike.

Priatelia, veľké i malé krízy sa množia všade okolo nás a zväčša nie sú náhodné. Sú súčasťou zámernej stratégie tunajších bolševikov na stupňovanie príprav na vojnu, ktorú som zverejnil v AUDIO LISTE č. 63. Premenou sveta na kotol kríz pripravujú pôdu pre PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Celý svet sa začína podobať na nepokojný Balkán tesne pred prvou svetovou vojnou.

Prvú svetovú vojnu zdanlivo náhodne spustilo zavraždenie rakúskeho arcivojvodu Ferdinanda teroristom. Dnes sme opäť v ére terorizmu, atentátov a nepokojov. Rovnako ako prvá svetová vojna aj PRVÁ JADROVÁ VOJNA vypukne náhle od nečakanej iskry, zdanlivo náhodou. Lenže prvá svetová vojna bola vyvolaná zámerne, priatelia, a to isté bude platiť aj pre PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Niž z toho neuniká novým vládcom Ruska. Ruskí vládcovia sú presvedčení, že je iba otázkou času, kedy medzi Spojenými štátmi a Ruskom vypukne totálna vojna. Rusi preto naďalej postupne oslabujú schopnosť Ameriky poškodiť Rusko.

Keď raketoplán „Columbia“ 12. apríla odštartoval na svoj osudný let, vo vzduchu bola flotila osobitných lietadiel, ktoré pomáhali sledovať ho. Spojené štáty vo veľkej miere záviseli od svojej flotily lietadiel s pokročilým meracím vybavením pre sledovanie letov. Sú to lietajúce radarové a komunikačné stanice známe ako „Droop Snoots“ pre svoj obrovský baňatý nos. Toto osobitné lietadlo je upravený vojenský Boeing 707 s označením EC-135N. Keď sa EC-135N nezúčastňujú na vesmírnych štartoch, majú mnoho ďalších využití vrátane sledovania ruských družíc. Lietadiel EC-135N je iba zopár, a preto je každé dôležité. Keď raketoplán „Columbia“ v apríli odštartoval, bolo ich iba osem.

Program raketoplánu je nevyhnutným kľúčom k súčasným vojnovým plánom tunajších bolševikov a EC-135N sú pre program raketoplánu zásadné. Dňa 6. mája 1981 odštartoval EC-135N s prezývkou „Boss Hog“ zo svojej základne Wright-Patterson v Ohio. Zamieril na východ na let, ktorý mal byť bežným výcvikovým letom. Keď upravený „707“ letel na východ, smeroval na nečakané stretnutie. Vysoko nad zvlnenými kopcami západného Marylandu sa vznášala osamelá kozmosféra a čakala na Boss Hog. O 10:51 východného času pilot prúdového lietadla odvysielal pozemným riadiacim pracovníkom slová „Letová hladina 290“. Lietadlo bolo vo výške 29 000 stôp. O chvíľu neskôr kozmosféra vystrelila svoju zbraň s lúčom nabitých častíc nadol na prúdové lietadlo prelietajúce

niekoľko míľ pod ňou. Lúč prerazil otvor cez hornú časť trupu a ďalší cez spodnú časť. Explozívna dekompresia vyprázdnila vzduch z kabíny. Zásah tiež vyvolal akýsi druh druhotného výbuchu, ktorý premenil lietadlo na ohnivú guľu. Zároveň sa zničili ovládacie lanká prechádzajúce chvostom a lietadlo sa prudko obrátilo nosom nadol. Zničené lietadlo namiesto kĺzania k miestu pádu mnoho míľ ďaleko padalo ako kameň, takmer kolmo nadol. Riadiacich radarovej prevádzky zaskočilo, keď lietadlo náhle zmizlo z obrazoviek. Všetko sa skončilo skôr, než vôbec vedeli, že sa niečo stalo. Očití svedkovia na zemi počuli bum-bum-bum a o chvíľu neskôr sa z oblakov s hukotom rútila obrovská ohnivá guľa. Ešte ďalších 10 minút sa malé úlomky lietadla znášali na zem v širokom okolí.

Pri každej leteckej katastrofe takejto prudkosti vyšetrovanie zvyčajne trvá celé mesiace — ale tentoraz nie, priatelia. V piatok 29. mája, niečo vyše troch týždňov po havárii, letectvo potichu oznámilo, že vyšetrovanie sa už skončilo. Vedeli, čo zmetalo ich radarové lietadlo zo vzduchu, ale zároveň vyhlásili, že výsledky sa zatiaľ nezverejnia.

Kým sa letectvo ešte spamätávalo z pádu EC-135N, prišlo na rad námorníctvo. Ruským cieľom bolo opäť veľmi vyspelé prúdové lietadlo pre elektronický boj. Išlo o EA-6B Prowler, ktorý pôsobil na jadrovej superlietadlovej lodi USS Nimitz.

V noci v utorok 26. mája sa Nimitz zúčastňoval cvičení nočného pristávania neďaleko východného pobrežia. Pristátia na lietadlovej lodi sú vždy nebezpečné, a nočné obzvlášť; ale EA-6B má osobitnú výhodu. Je vybavený automatickým systémom pristávania na lietadlovej lodi, ktorý umožňuje bezpečné pristátie aj pri nulovej viditeľnosti. Aj preto sú Prowlery známe ako jedny z najbezpečnejších lietadiel pôsobiacich na lietadlových lodiach. Lenže v tú noc 26. mája sa vysoko nad Nimitzom vznášala jedna z nových ruských obrovských kozmosfér. Bola to jedna z dvoch, ktoré som opísal v AUDIO LISTE č. 64, vyzbrojená lúčom neutrónových častíc. Keď sa EA-6B približoval k Nimitzu na pristátie, kozmosféra čakala. V kritickom okamihu záverečného priblíženia vystrelila. Neviditeľný neutrónový lúč okamžite zabil trojčlennú posádku a dočasne narušil elektronické systémy lietadla. Keďže lietadlo náhle zostalo bez navádzania, odbočilo doprava a narazilo do paluby plnej lietadiel. Bilancia: 14 mŕtvych, 48 zranených a 20 lietadiel zničených alebo poškodených. Bola to najhoršia katastrofa na letovej palube námorníctva od roku 1953.

Deň čo deň, priatelia, sú stávky čoraz vyššie. Čím bližšie budeme k totálnej vojne, tým viac podobných incidentov uvidíme. A predsa akoby sme si skutočnú príčinu vôbec neuvedomovali. Naši vodcovia nám hovoria, že musíme konať „tvrdó“, aby sme zachovali mier. Naše údajne „tvrdé“ kroky nás medzitým vedú k presnému opaku mieru — k PRVEJ JADROVEJ VOJNE!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu.

Priatelia, v týchto dňoch neustále počúvame o niečom, čo sa nazýva národná bezpečnosť. Čo to pre vás znamená? Môže vôbec existovať národná bezpečnosť bez národného prežitia? Ak nie, potom naša národná bezpečnosť visí na vlásku, pretože naše národné prežitie je vážne ohrozené. Naši vodcovia nám stále hovoria, že hrozbou pre našu bezpečnosť je Rusko. Potom, keď sa nepozeralíme, sa otočia a dráždia ruského medveďa. Práve v tomto duchu vám musím odovzdať správu na poslednú chvíľu.

Ako viete, superlietadlová loď Nimitz vstúpila do prístavu po ohnivom páde EA-6B iba veľmi nakrátko. Do prístavu vplávala 28. mája a už o dva dni neskôr, 30. mája, opäť vyplávala. Oficiálny príbeh znel, že mieri do Karibiku pokračovať v cvičeniach.

Teraz vám musím oznámiť, že Nimitz dostal rozkaz zamieriť na sever, nie na juh. V zásadnom odklone od bežného postupu dostala americká skupina lietadlovej lode rozkaz vplávať do Nórskeho a Barentsovho mora, priamo pred prah Ruska. Očakáva sa, že toto nasadenie bude krátke, ale je veľmi nebezpečné. Je to šialený prejav chvastúnstva tunajších bolševikov, ako keď človek pristúpi k bitkárovi a úmyselne ho vyprovokuje. Nimitzovi to pravdepodobne tentoraz prejde; ale jedného dňa prekročíme tú neviditeľnú čiaru v prachu — a svet bude vo vojne!

Priatelia, to, čo sa dnes nazýva národnou bezpečnosťou, je lož. Čím viac míňame na národnú bezpečnosť, tým menej bezpeční sa stávame. Skutočnú bezpečnosť možno vybudovať iba na základoch vzájomnej dôvery a vzájomnej úcty a tie možno zase vybudovať iba na PRAVDE. Tí, ktorí dnes tajne ovládajú osud Ameriky, pravdu neznesú. Sú nepriateľmi nášho Pána Ježiša Krista a ako On povedal už dávno: Od začiatku boli klamármi.

Musíme hľadať Pravdu, vážiť si Pravdu a odovzdávať Pravdu iným. Iba tak sa môžeme oslobodiť od satanskej moci, ktorá teraz zvierá Ameriku.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.